НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 2

Не відкривати до грому

Lui Eriksson

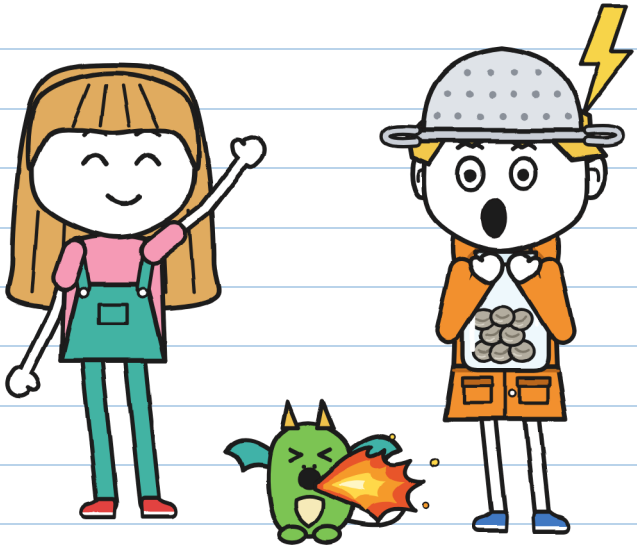

(зошит Гуні)

РОЗМІР L
Високий рівень · 11+

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 2

Не відкривати до грому

Текст та ілюстрації: Lui Eriksson

РОЗМІР L · Високий рівень · 11+

Українська версія: LinguAula

Перше видання: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Можна вільно копіювати — для класу і для дому.

Друга книжка серії. Перша: «Ця посилка кусається».

LinguAula

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com

Жоден грім не постраждав під час написання цієї книжки. —Ю.

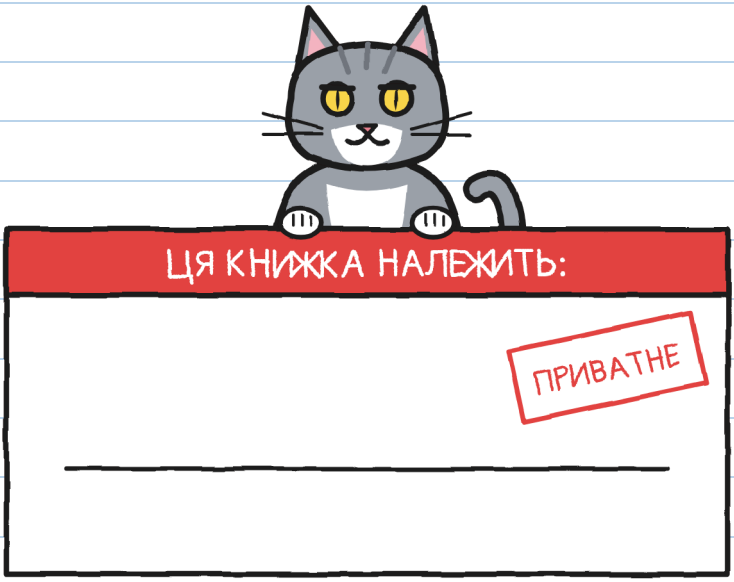

І нікому більше. —Ю.

Якщо знайдеш, не відкривай до грому.

Ця печатка позначає те, що буває лише в казці: ти так не роби. Якщо це триває кілька сторінок, написано ВІД ТУТ і ДО ТУТ. Під час справжньої грози діє сторінка 76. —Ю.

ХТО Є ХТО

Гуні. Кур'єр по суботах. Мисливець за грозами (більш-менш). Це його зошит.

Юля. Рахує секунди між блискавкою і громом. Пише зеленим і підписується Ю.

Крихта. Дитинча дракона. Повторює все за Гуні. Усе.

Тоньо. Розвозить для БЛИСКАВКИ на велосипеді. За десять хвилин або безкоштовно.

Флора. Садівниця з вулиці Канальної, 9. Каміння не підписує.

Віра. Доглядає драконів у Домі драконів, поруч із будинком Флори. Крихта живе з нею.

Мара. Власниця «Неможливих доставок». Носить відьомський капелюх. Знає більше, ніж каже.

R. Надсилає посилки, які ніхто не може доставити. Імені ніхто не називає.

ЗОШИТ ДОСТАВОК 2
Гуні

ОФІЦІЙНИЙ.

«Офіційний» означає, що я читаю його першою. Офіційно. —Ю.

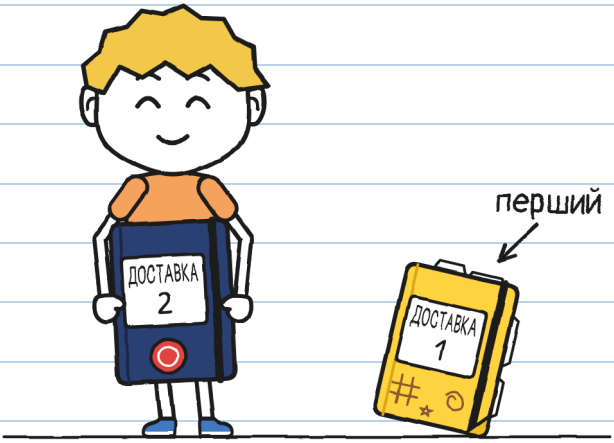

Зошит No 1 у мене закінчився: він повний. Цей мені дала Мара, власниця крамниці, з печаткою крамниці на обкладинці. Каже, що офіційні зошити не розмальовують. Побачимо.

РОЗДІЛ 1

Мисливець за грозами

У крамниці Мари є посилка, яка тремтить. Вона так тремтить із минулої суботи, щодня трохи дужче.
Я вирішив її не чіпати.
Остання, яку ми з Юлею доставили, була яйцем; тепер це дитинча дракона на ім'я Крихта, і воно повторює за мною все.

У крамниці навпроти мого дому лишилося дев'ятнадцять повернених. І одна, схоже, втомилася чекати.

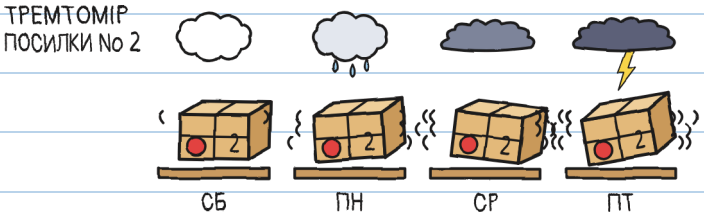

Це не страх: у суботу, о шостій вечора, буде гроза. Я шість разів перевірила прогноз. —Ю.

Повернені — це посилки, які завжди повертаються: якщо той, хто їх отримує, не підпише етикетку чорнилом, що не стирається (як-от зелений маркер Юлі), то на світанку вони летять назад на свою полицю. Усі їх надсилає одна й та сама людина: R.

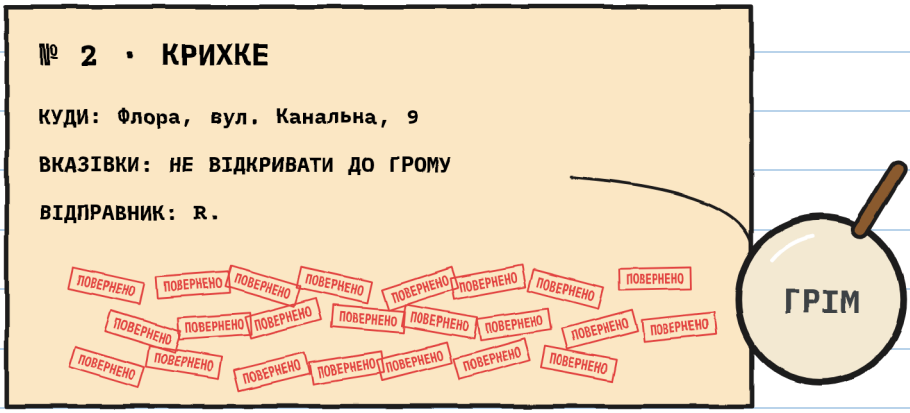

На посилці No 2 було двадцять три штампи ПОВЕРНЕНО.

Двадцять три. Я порахувала їх двічі. —Ю.

— Двадцять три рази я носила її сама, — сказала Мара. — І жодного разу під час грози.

У суботу о десятій Мара чекала на нас за прилавком із посилкою No 2 в руках. Тоньо вже був там: по суботах ми втрьох відбуваємо покарання в крамниці за те, що без дозволу доставили посилку No 1.

— Цю, — сказала Мара, — доставите ви. Сьогодні по обіді.

Юля підстрибнула так високо, що ледь не торкнулася таблички ЗАЛИШИЛОСЯ 19.

Мара поставила три умови й порахувала їх на пальцях:

1. Виходите о п'ятій, до того як прийде гроза, і залишаєтеся в Флори, доки вона не мине.
2. Ваші родини вже знають, і Флора теж.
3. Правило — те, що на етикетці: не відкривати до грому. І це має бути грім просто над вами: далекі не рахуються.

— А ти не йдеш? — запитала Юля.

— У мене тут справи, — сказала Мара й подивилася крізь вітрину на небо, яке сірішало.

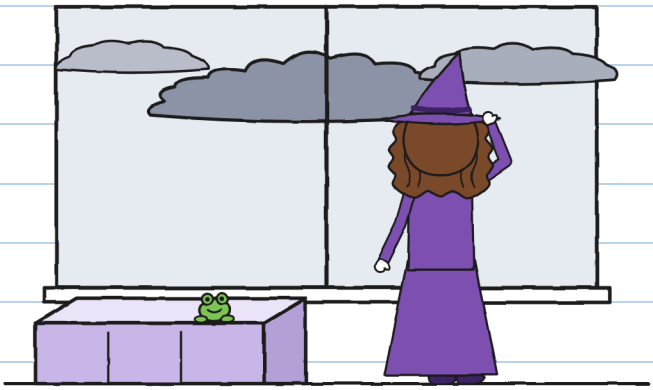

Які справи? —Ю.

Тоді Юля подивилася на мене.

— А тобі подобаються грози?

А я сказав те, що кажуть, коли хтось так на тебе дивиться:

— Обожнюю. У моєму старому районі я був професійним мисливцем за грозами.

Що я сказав

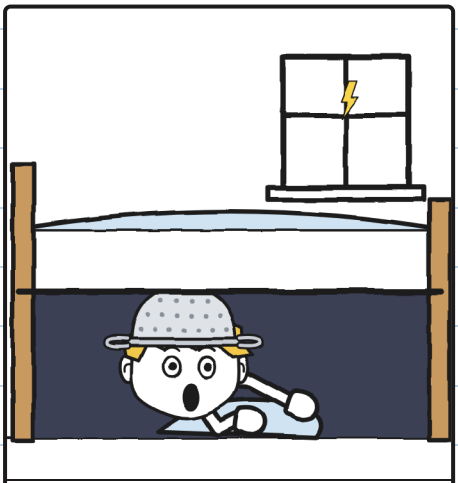

Як було насправді

Професіонал з-під ліжка. —Ю.

Юля навчила мене рахувати грозу. У моєму зошиті, без дозволу, як завжди:

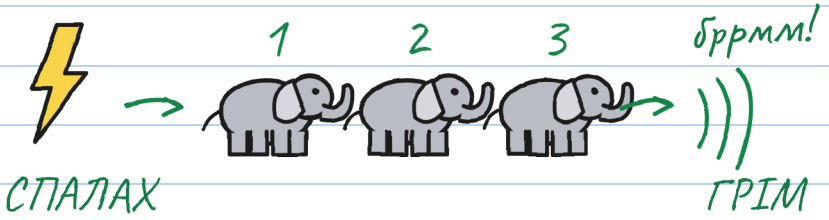

один слон, два слони, три слони...

1 слон = 1 секунда

3 слони = 1 кілометр (приблизно)

0 слонів = НАД НАМИ!

↖ Це грім з етикетки.
Далекі не відкривають посилку.

Більше слонів: ця блискавка вдарила далі.

Якщо чуєш грім, навіть далекий: в укриття!

Те, що знаєш, лякає менше. —Ю.

Мені нічого не треба було рахувати, адже я обожнюю грози. Але я все одно записав — про всяк випадок.

Тоньо прочитав етикетку через моє плече й показав нам дрібний шрифт на своєму рюкзаку.

— БЛИСКАВКА не доставляє під час грози.

— Грози ще немає, — зауважила Юля.

Тоньо перечитав дрібний шрифт. Про «ще» там не було ні слова. І він пішов із нами.

Дрібний шрифт, велика відмовка. —Ю.

О п'ятій я збігав додому по дощовик.

— Одягни помаранчевий, — сказала мама від дверей.

— Ти точно хочеш іти? Бо ти ж, коли гримить...

— ДО ПОБАЧЕННЯ, МАМО!

«Бо ти ж, коли гримить...» ЩО? —Ю.

Ми перейшли Великий міст, який уночі розводять, щоб пропустити кораблі, а небо чорніло дедалі дужче. Коли ми були посередині, Юля дуже серйозно помахала воді рукою: вони з каналом не ладнають.

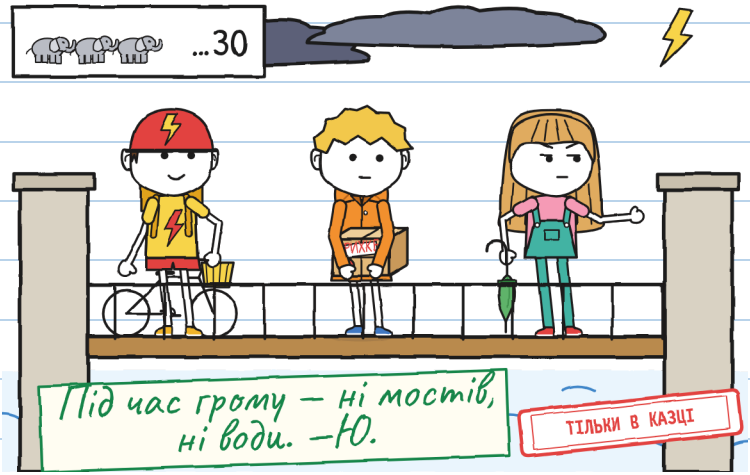

Дуже далеко спалахнуло небо. Юля нарахувала тридцять слонів, перш ніж щось почула.

Бррмм.

— Ця блискавка вдарила приблизно за десять кілометрів, — сказала вона. — За прогнозом гроза буде о шостій.

— Прогриміло! — вигукнув Тоньо. — Тепер уже можна відкривати?

— Цей не відкриває посилку, — сказала Юля. — Відкриває той, що на етикетці: він лунає одночасно зі спалахом, нуль слонів. Але його вже чути, і цього досить: в укриття!

Ми побігли до вулиці Канальної. Я вдав, що не почув жодного грому.

— Це була гикавка? — запитала Юля.

— Ні, — відповів я. — Гик!

Це зі мною з дитинства, але лише від грому: після кожного нападає гикавка, раз на три секунди, а коли гроза над головою, я не можу зупинитися. Це не страх. Моє тіло робить це, не питаючи мене.

Це називається страх. —Ю.

Віра вже чекала нас біля дверей Дому драконів, що впритул до будинку Флори, тримаючи Крихту на руках: по суботах Крихта гуляє зі мною.

— Лише до Флори: це її перша гроза, — сказала Віра й передала мені її на руки. — Вона повторює за тобою все, Гуні. І те, що ти відчуваєш. Якщо злякається, не тягни її: вона вчепиться. Коли гроза мине, тричі стукни в мур, і я прийду по неї.

— Я нічого не відчуваю, — сказав я. — Я обожнюю грози.

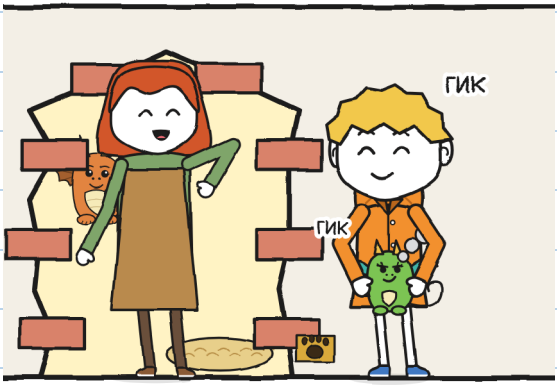

Далеко прогриміло. Я гикнув. Крихта теж гикнула, і з її носа пішов дим.

— Усі всередину, швидко, — сказала Віра.

Будинок Флори — той із геранню: із балкона, звідки дві суботи тому на нас дивилася якась пані, коли ми шукали двері Дому драконів. Ці двері схожі на стіну.

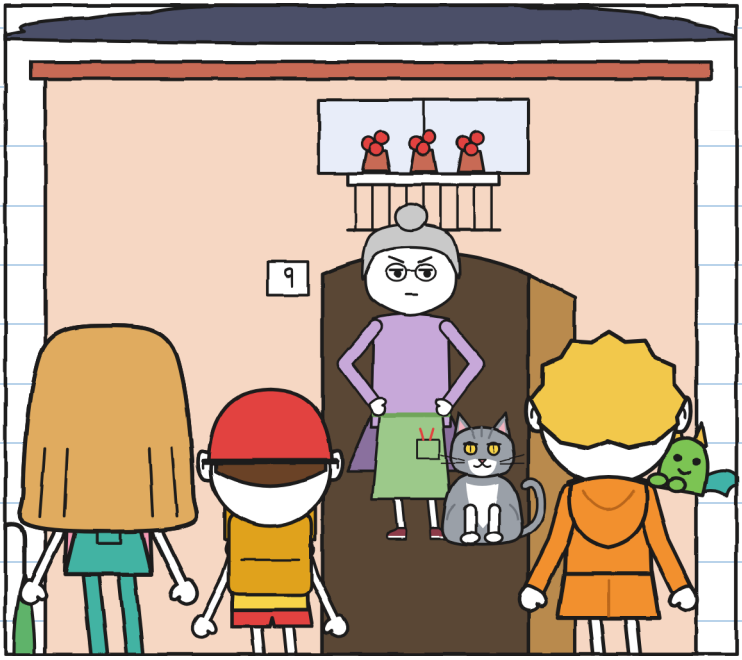

Флора відчинила двері, ще до того як ми постукали. Подивилася на коробку. Подивилася на небо. Подивилася на Крихту.

— Дитинча Віри. Тільки хай не підсмалить мені папороті, — сказала вона. — Заходьте, бо йде дощ. Але попереджаю: каміння я не підписую.

РОЗДІЛ 2

Грім!

Кухня Флори повна рослин: на столі, на підлозі, під стелею в підвісних горщиках. У глибині скляні двері ведуть до теплиці, а задні, з котячим лазом, — у двір. Тоньо завів велосипед у коридор — через дощ.

На склі теплиці були намальовані краплі. Одна піднялася до рами. Наступна її обігнала.

— Зачаровані шибки від R., — сказала Флора. — Пропускають дощ, коли я хочу. Блискавку — ніколи.

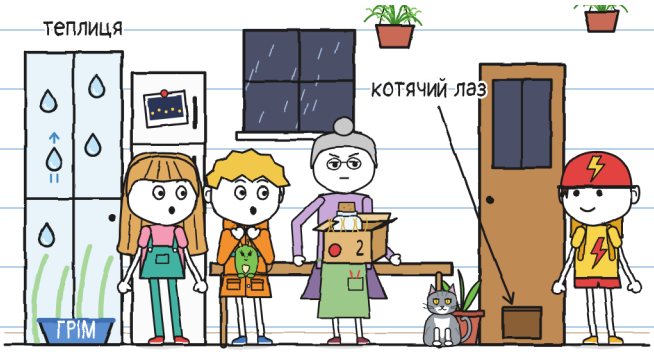

Я подивився на коробку з посилкою No 2. Виходить, R. усе-таки вміє дещо доставляти.

Флора поставила коробку на стіл і відкрила її, не питаючи. Усередині, між соломою, лежав скляний слоїк із вісьмома сірими кульками.

— Тут написано «не відкривати до грому»! — вигукнула Юля.

— Я відкрила коробку, а не слоїк, — сказала Флора. — Що всередині, я вже знаю: мені обіцяли ліхтарниці, а присилають каміння.

— Що таке ліхтарниця? — запитав я.

Флора відліпила від холодильника стару фотографію: набережна каналу вночі, вогники вздовж берега.

— Це рослини, що зберігають світло блискавок, — сказала Флора. — Уночі віддають його назад.

— А з R. ви їх садили?

— Насіння приносили пробуджене, землю клала я. Сплячого не бачила.

— А ліхтарниці?

— Згасли. Приходити перестали. Присилають оце.

Тому канал уночі такий темний. Тому кладка така страшна: дошка через нього.

Лякала. Мене — дуже: я перейшла її в тетряві. —Ю.

— R. завжди виконує обіцяне, — сказала Флора. — Пізно, але виконує. Тут — ні: двадцять три рази мені приносили цей слоїк, і двадцять три рази — каміння.

Я подумав про етикетку. Я знав її напам'ять, разом із вказівками.

— А ви коли-небудь чекали грому, щоб його відкрити? — запитав я.

Флора подивилася на мене так, ніби я запитав, чи мокра вода.

— Я нікого не чекаю, — сказала вона. — Навіть грому.

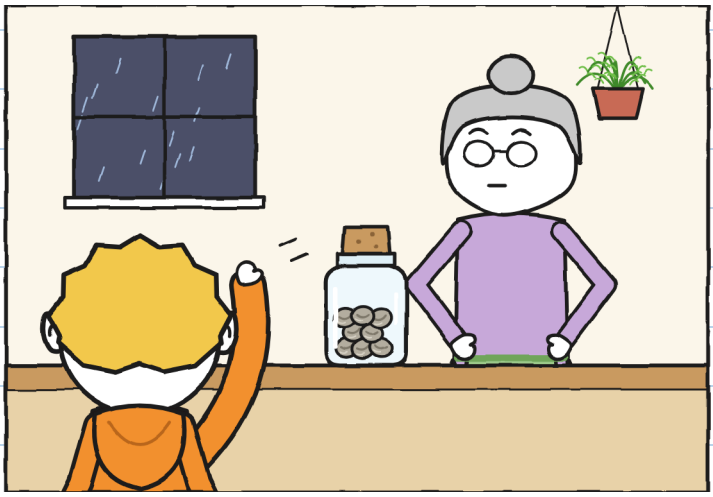

Кіт Флори звається Грім: ім'я написане на його мисці. Він сірий, як хмара, і муркоче, як справжній грім.

Поки ми чекали грозу, на кухні відбулося все й не відбулося нічого:

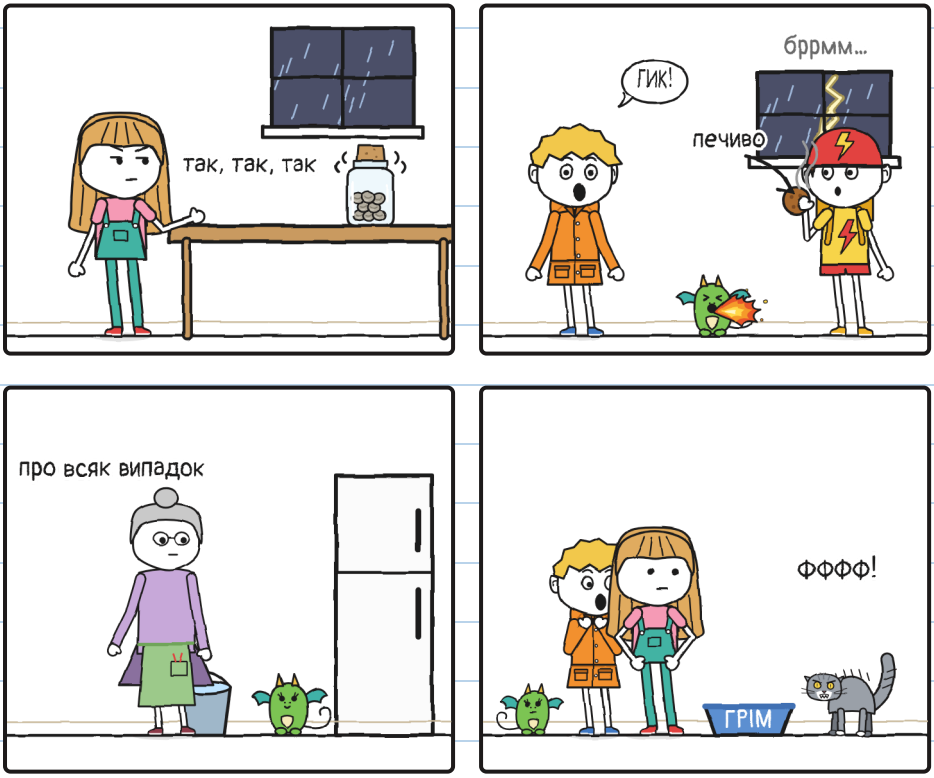

Найгірше в громі — чекати на нього. —Ю.

Слоїк дзеленчав на столі дедалі дужче. Юля пошепки рахувала: «Дванадцять слонів». «Дев'ять».
Під столом її нога вела інший рахунок.

— Ти зараз проб'єш дірку в підлозі, — сказав я.
— Я рахую.
— Тоді попередь свою ногу. Вона поспішає.
Тут Крихта пустила ще один маленький язичок полум'я, і Грім метнувся крізь котячий лаз у двір.
Флора відчинила задні двері й закричала йому з порога:
— ГРІІІМ!

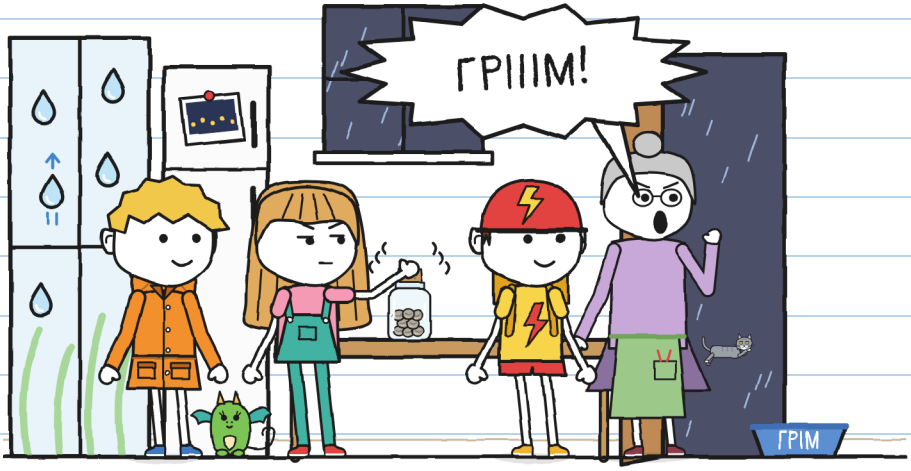

І Юля відкрила слоїк.

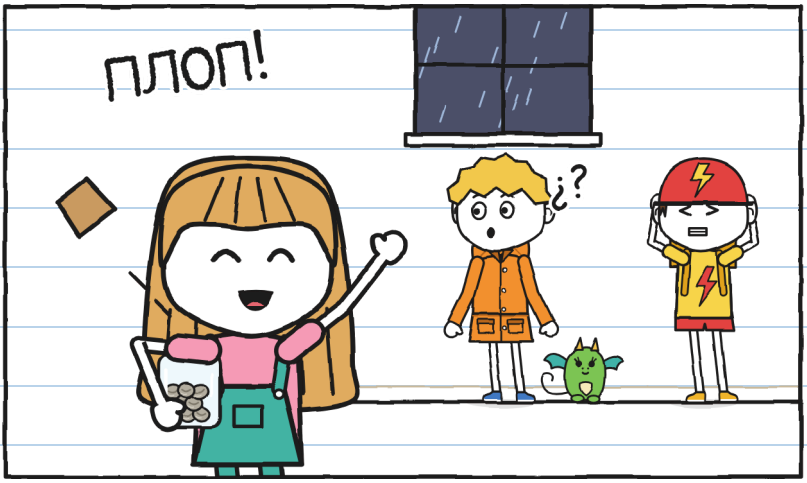

— Прогриміло! — сказала вона.

Грім не гримів. Це кричала Флора. Грім — це кіт.

Я почула «ГРІМ!» — саме те, чого чекала. Ніхто не сказав мені, що це кіт. —Ю.

Я записав це на сторінці 17.

Ту сторінку я прочитала пізніше. —Ю.

Коли слоїк відкрили, він перестав дзеленчати. Усередині були лише вісім сірих кульок, холодних і нерухомих. Юля висипала їх на стіл, щоб роздивитися в лупу.

— На них є рисочка, — сказала вона. — Наче заплющене око.

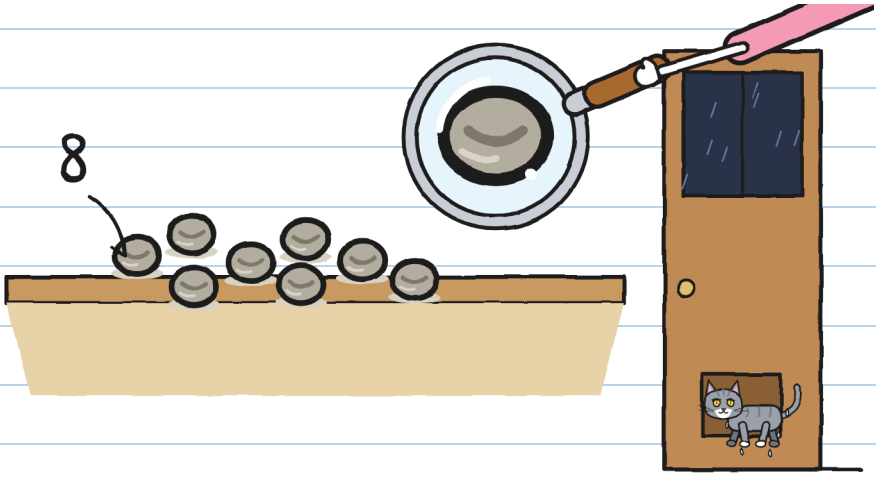

Грім сам повернувся крізь котячий лаз, увесь мокрий, і Флора зачинила двері.

— Каміння. Як завжди, — сказала вона й подивилася на Юлю.

Юля стала такого кольору, як її футболка.

— Вони сплять, — сказав я. — Це не каміння, а насіння. Тому й написано «не відкривати до грому». Може, грім їх розбудить. Здоровий, такий, що аж шибки тремтять.

Флора замовкла. Потім сказала:

— Якщо це насіння, нехай це доведе.

Надворі вже майже стемніло, хоча було лише шість. Спалах. Юля почала рахувати:

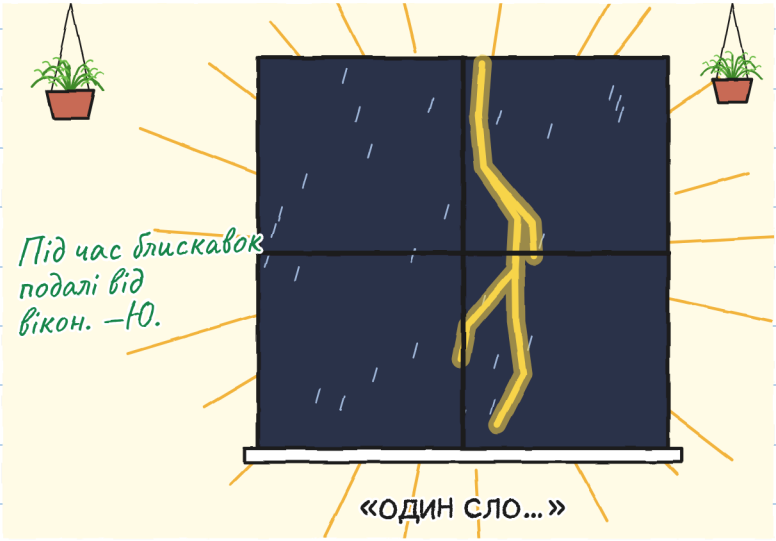

І тоді прийшов справжній.

Грім пролунав одночасно зі спалахом: гроза була просто над нами. Затремтіли стіл, склянки й шибки.

І згасло світло.

Я гикнув. Крихта теж гикнула, і з її пащі вирвався спалах полум'я. Протягом секунди було видно всю кухню.

Стіл був порожній.

У каміння були лапки.

І поспіх. –Ю.

РОЗДІЛ 3

Рухаються, коли не дивишся

У темряві чувся шум крихітного дощику: тік, тік, тік. Коли знову спалахнула блискавка, насінини були вже далі. І нерухомі. Дуже нерухомі. Наче нічого й не робили.

Вони бігли швидко, та кожна блискавка їх зупиняла, а блискавок було багато. Я дивився на них з-під столу. Я начепив на голову друшляк Флори, що висів на цвяху: у мене вдома, коли гримить, я теж такий начіпляю.

Спалах! — завмирають.

У темряві: біжать.

Спалах! — завмирають. Уже далі.

Це гра «Замри». Тільки з насінинами. —Ю.

Флора посвітила ліхтариком на одну насінину. Насінина завмерла на підлозі. Коли вона націлила промінь на іншу, перша скористалася нагодою й утекла.

— Це насіння! Воно прокинулося! — вигукнула Флора.

Уперше вона, здавалося, раділа, що по її кухні щось бігає.

— Нам потрібен ще один ліхтарик, — сказав я.

— Тоді вигадуй інше рішення. У мене тільки цей.

Вісім насінин і один ліхтарик. Друга насінина теж утекла.

Усі вони бігли до котячого лазу.

— Вони шукають землю, змочену грозою, — сказала Флора й поставила перед лазом величезний горщик.

— Удома є лише земля, полита водою з-під крана, і в теплиці також, а така їм не годиться. Надворі її майже немає: плитка, стежка й канал. Якщо вони вийдуть, дощ змиє їх у воду.

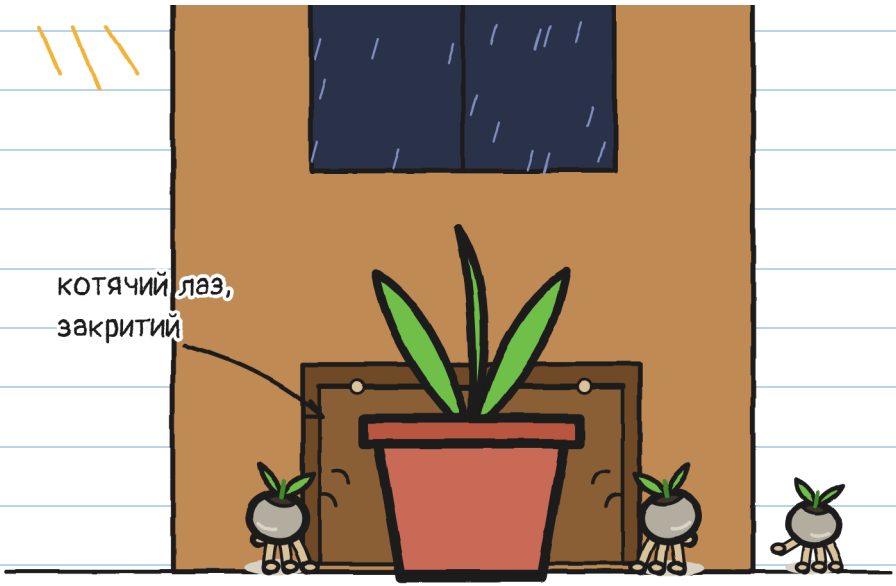

Лаз був закритий. Але тепер насінини розбіглися по всій кухні в темряві, а на кухні є сотня місць, де можна сховатися.

Ми спробували все:

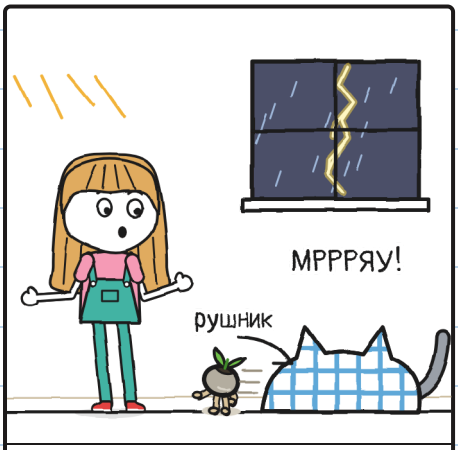

Юля з рушником: піймала Грома.

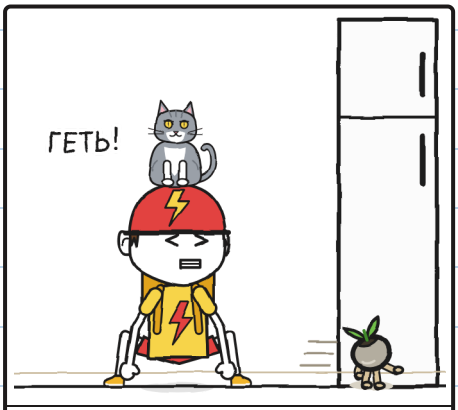

Тоньо, голими руками: Грім піймав його.

Крихта, зі своїм полум'ям: одна!

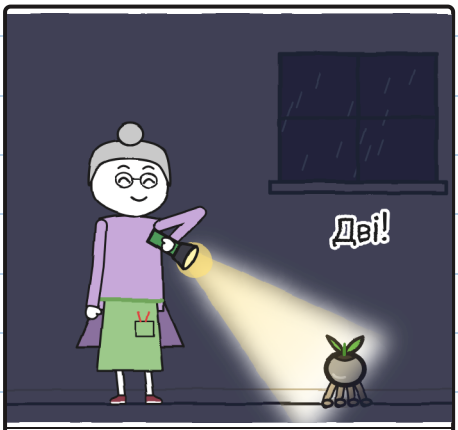

Флора, з ліхтариком: дві!

Грім теж ганявся за ними. Він бачить майже в темряві. Ми — ні.

Тоньо не боїться гроз. Тоньо боїться котів.

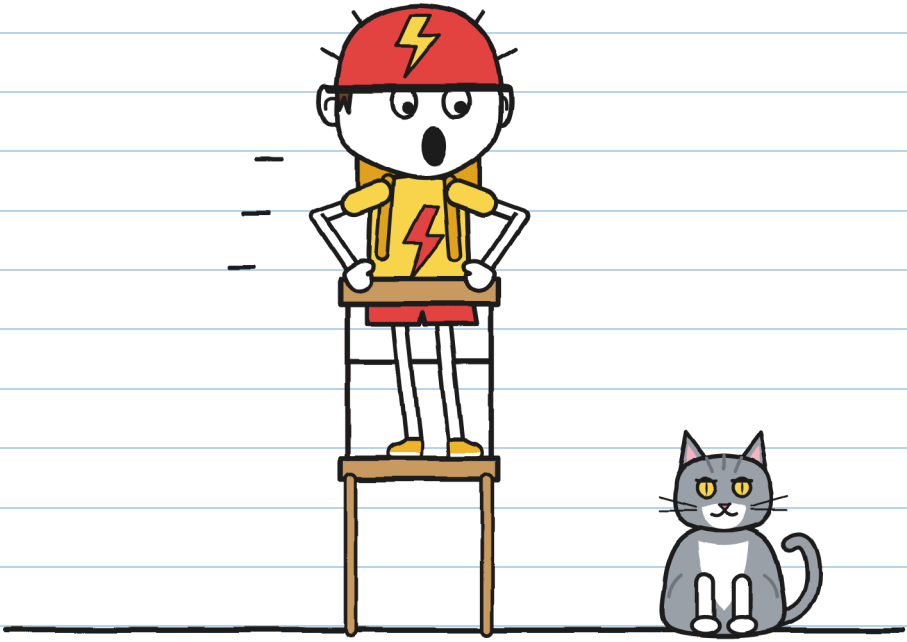

— Це не кіт! — сказала йому Юля. — Це Грім!

— ЩЕ ГІРШЕ!

Два страхи й одне ім'я. —Ю.

Я й далі сидів під столом, з друшляком на голові. З кожною блискавкою я бачив усю підлогу й помітив одну річ: насінини кружляли по кухні, але завжди поверталися штовхати горщик біля лазу.

Ганятися за ними не треба було. Ми знали, куди вони підуть.

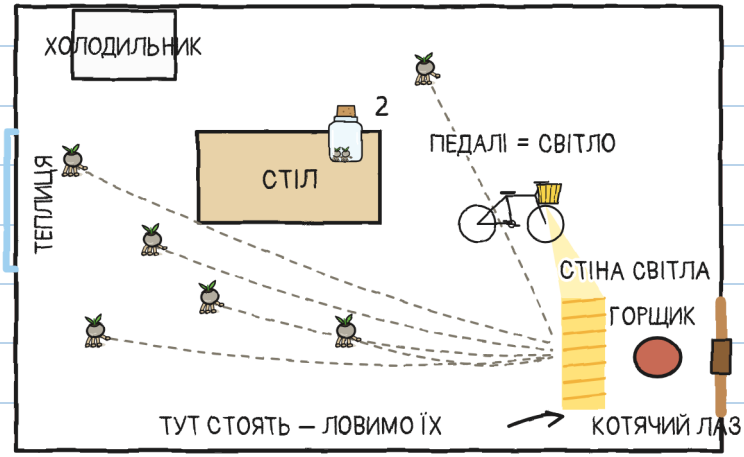

Я накреслив схему.

— Тоньо, твоя фара світиться, коли крутиш педалі?

— Звісно.

— Тоді сьогодні ти доставлятимеш світло.

Ми поставили велосипед на підніжку, спрямувавши фару на котячий лаз. Динамо БЛИСКАВКИ притисніть до заднього колеса: коли воно крутиться, є світло. І Тоньо закрутив педалі.

Він крутив педалі, як ніколи в житті. Особливо коли Грім заскочив на нього.

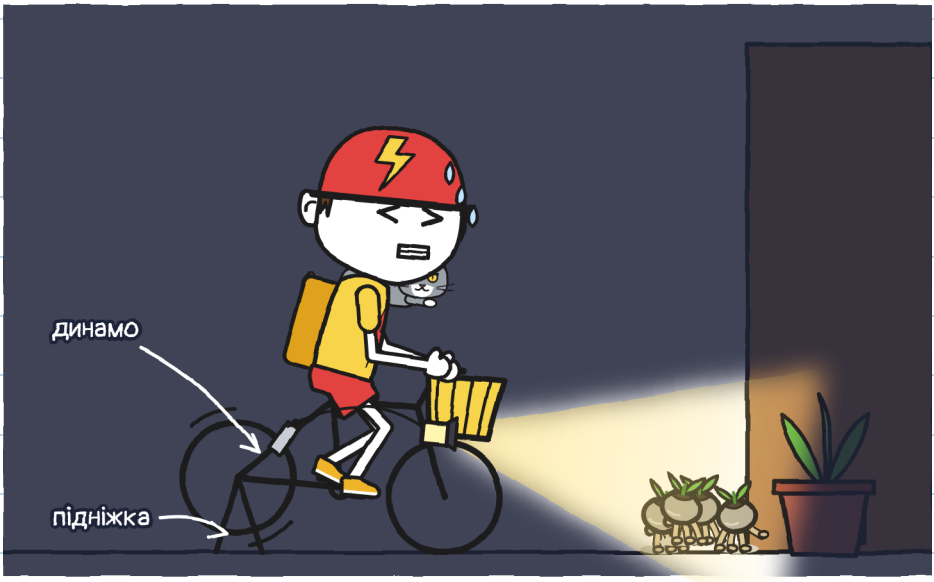

Нарешті БЛИСКАВКА на щось згодилася. —Ю.

Насінини діставалися світла й завмирали навшпиньках, наче спіймані на гарячому. Ми по одній збирали їх у слоїк. Три. Чотири.

Грім схопив ще одну зубами, і Флора витягла її двома пальцями.
— П'ять! — сказала вона.

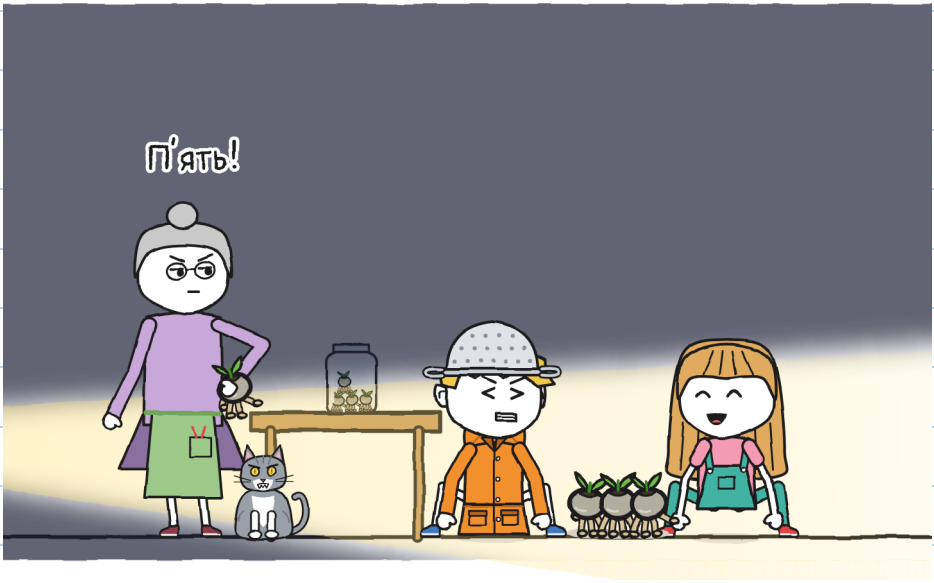

Шість.

Флора закрила слоїк, щоб жодна не втекла, і нахилилася нам допомагати. Тут Грім стрибнув на стіл і скинув його.

Тоньо піймав його в повітрі, ще до того як той торкнувся підлоги.
— БЛИСКАВКА, — сказав він. — За секунду або безкоштовно.

Але він перестав крутити педалі, і світло згасло.
А Грома ніхто не зупинить: він метнувся до котячого лазу.

У темряві: тік, тік, тік. Грім штовхнув горщик: хрясь. І лаз сказав клац.

Коли знову спалахнула блискавка, на підлозі лишилася одна-єдина насінина, і Юля її піймала. Сім.

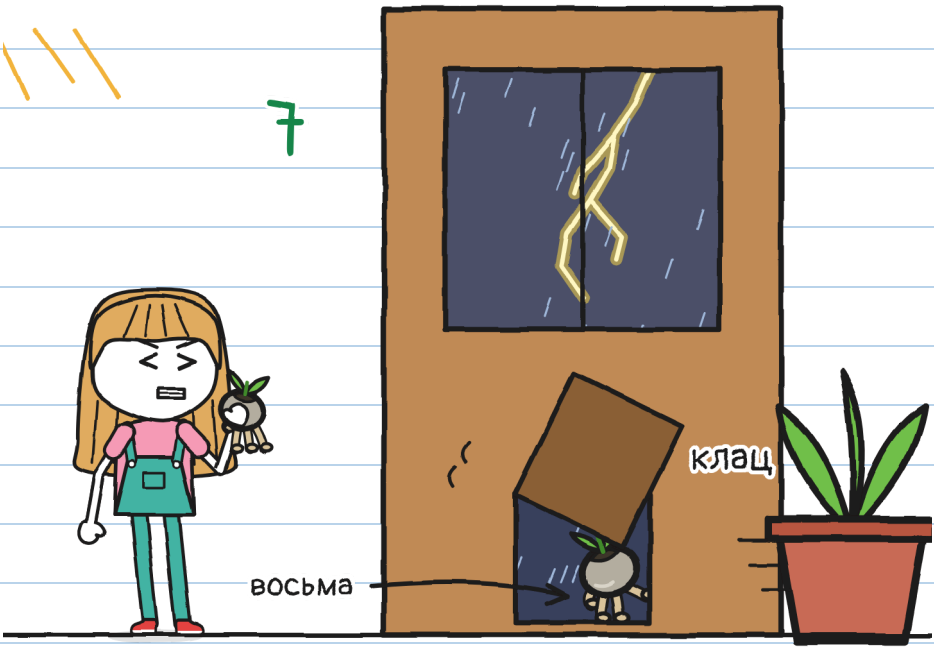

Восьма вислизнула крізь котячий лаз.

— Я піду по неї! — сказала Юля, уже тримаючись за клямку.

— Під час блискавок із цього дому ніхто не вийде, — сказала Флора й стала перед дверима. Їй було не до суперечок.

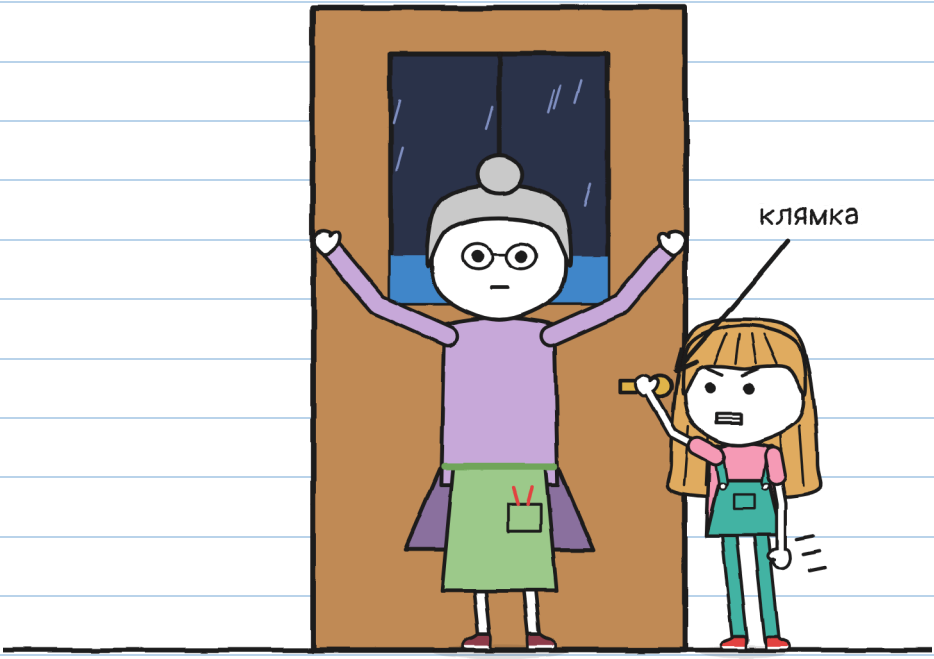

Юля не сперечалася. Але й клямку не відпустила.

Згодом лаз клацнув. Це був Грім, весь мокрий. Без восьмої.

— Спалах... один слон, два слони.

Бррмм.

— Два, — порахувала Юля. — Гроза все ще дуже близько.

— Тепер час їх садити, — сказала Флора. — Поки гроза не пішла. І в темряві.

— Під час блискавок? — запитала Юля.

Флора перевірила краплі, що повзли вгору по склу.

— Чари діють. Блискавки лишаються надворі. Ми — всередині.

Потім повторила «У темряві», дивлячись на Крихту.

Крихта подивилася на мене. І гикнула.

РОЗДІЛ 4

Гик

Флора пояснила нам, як садити ліхтарницю, так, як їй колись показали. Я записав це літерами офіційного зошита:

ЯК САДИТИ ЛІХТАРНИЦЮ

1. Земля, змочена грозою. (З-під крана не годиться.)

2. Відкрити слоїк над землею. (Якщо відкрити раніше, втечуть.)

3. Усе в темряві: вони самі закопуються в землю. (Якщо їх закопати, не зійдуть.)

4. 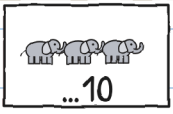

Поки гроза не пішла: якщо більше десяти слонів, вони вже не садяться до наступної.

Щоб їх розбудити, потрібно нуль слонів. Щоб посадити — до десяти. На одинадцяти — спати. —Ю.

Флора повернула корбу під стелею. Вікно не відчинилося: це намальовані краплі перестали підніматися й почали стікати вниз по склу. Дощ пройшов крізь нього, наче скла там не було, і впав на грядку — довгий стіл, повний землі.

— Усе на грядку. Ні краплі на підлогу, — наказала Флора дощу.

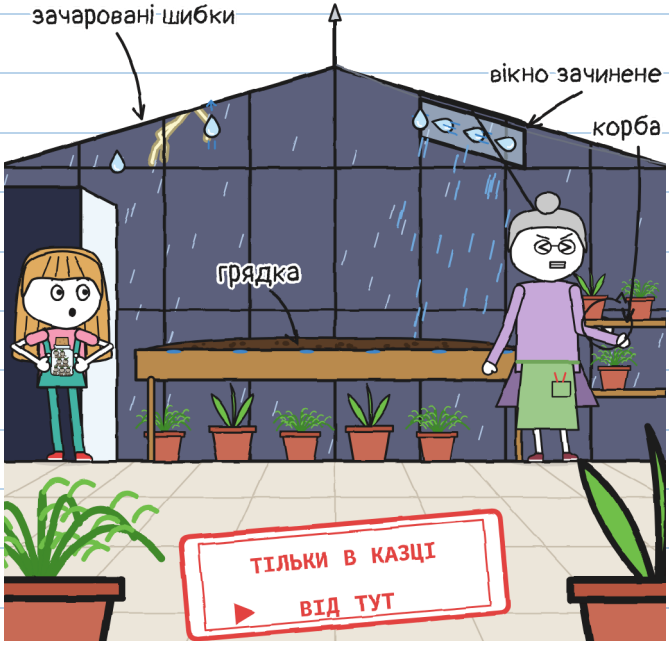

Ці шибки існують лише в казці. Під час справжньої грози жодних теплиць (сторінка 76). —Ю.

— Земля, змочена грозою, — сказала вона. — А тепер усе в темряві.

Але Крихта вже була всередині: вона прослизнула між ногами Флори, коли та відчиняла двері, так що ніхто не помітив. Вона була під грядкою, поміж горщиками.

Флора обережно потягла її. Крихта вчепилася в горщики всіма чотирма лапами. Віра нас попереджала.

І щоразу, як я гикав на кухні, у теплиці спалахувала Крихта.

Я намалював це, щоб зрозуміти:

На кухні гикавка нам допомагала: спалах полум'я — нерухома насінина — спіймана насінина. В теплиці вона нас топила: коли полум'я спалахує кожні три секунди, темно ніколи не буває стільки, скільки їм треба, щоб заритися в землю.

Ланцюжок треба розірвати. Найлегша ланка — ти. З любов'ю. —Ю.

Ми перепробували всі ліки від гикавки:

Затримати дихання

Вода догори дриґом

Переляк

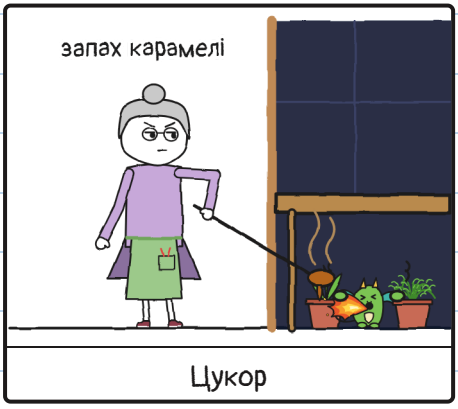

Цукор

Крихта скопіювала їх усі, один за одним, не відпускаючи своїх горщиків.

Ліків: нуль. Гиків: багато. —Ю.

— Чотири слони. П'ять.

Прогримів грім. Юля сказала, що ця блискавка вдарила далі.

Сім насінин кружляли в слоїку, шукаючи вихід. Я й далі гикав.

— А якщо ми дійдемо до одинадцяти? — запитав я.

Юля подивилася на лапки, притиснуті до скла.

— Знову каміння.

Потім вона подивилася на мене.

— Крихта копіює твій страх, — сказала Юля.

— Могла б копіювати щось інше, — сказав я.

Я гикнув, і під грядкою спалахнуло полум'я. Крихта, схоже, не збиралася змінювати думку.

— А якщо витягнути її на кухню? — запитав я.

— Вона вчепиться. Ти ж бачив.

Юля понизила голос.

— Спершу побудь із нею.

Ліків від страху в мене не було. Був план, щоб його не помітили, і він перестав працювати:

Мій план, щоб не було видно,
що я боюся громів:

1. Казати, що я їх обожнюю.
2. ~~Не гикати.~~ гик гик гик гик гик
3. ???

А що з третім пунктом? —Ю.

Я намагався. Справді.

Одна нога всередині.

Грім.

І знову на кухні.

Саме в теплиці громи чути найгучніше в усьому районі.

Від дверей я глянув угору, крізь скляну стелю. І між спалахами блискавки я побачив їх — високо над дахом: драконів Віри, що літали всередині грози. Вони вилітають, коли ніхто не дивиться вгору. Тому Віра не пішла з нами: під час грози вона не спускає з них очей.

Вони не гикали.

— Ходімо, мисливцю, — сказав Тоньо.

Я чекав, що він засміється. Він не засміявся.

Я зняв друшляк і віддав його Флорі, яка тримала його за ручки так, наче це справжня каска.

І я зайшов.

Друшляк не зупинить блискавку. Страх — іноді так. —Ю.

Усередині дощ лунав, як тисяча пальців, що барабанять одночасно. Я поліз рачки під грядку. Крихта була там, згорнувшись у клубок, і тремтіла так само, як я.

БРРРММ! Я гикнув. Крихта гикнула. Спалах полум'я освітив нас обох.

Нас було двоє мисливців за грозами під однією грядкою.

Тоді від дверей Юля тихо сказала, не сміючись:

— Рахуй на мене.

РОЗДІЛ 5

Рахуй на мене

І ми стали рахувати. Вона — від дверей, а я — під грядкою, з Крихтою, що тремтіла, притулившись до мого дощовика.

Спалах.

— Один слон. Два слони. Три. Чотири. П'ять. Шість.

Бррмм.

— Шість: приблизно два кілометри, — сказала Юля. — Ця блискавка вдарила далі. Ми й далі в укритті.

Я порахував шістьох слонів, а страх лишився зі мною.

Двічі сказати, що я обожнюю грози, не допомогло. Крихта копіювала не те, що я казав, а те, що зі мною діялося.
Вона подивилася на мене. Цього разу я не шукав виправдання.

— Я боюся громів.

— Я знаю, — сказала Юля. — Ти намалював це сьогодні вранці, на сторінці 6. Я чекала на тебе.

— А я боюся котів, — сказав Тоньо, на колінах якого спав Грім, а поворухнутися він не смів.

— А я боюся чекати на те, що не приходить, — сказала Флора. — Тому попередніми разами я відкривала слоїк, щойно його приносили.

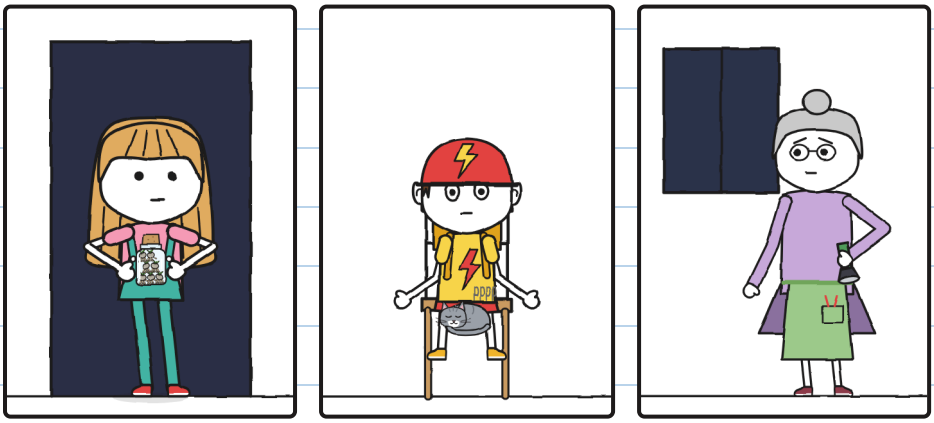

А я — кладок. Це ви вже знали. —Ю.

Ніхто не засміявся. Дощ ішов так само, але під грядкою я вже не був сам.

Я дихав повільно. Крихта дихала повільно.

Спалах. Ми рахували разом до дев'яти. Бррмм.

І я не гикнув. Ні від цього грому, ні від наступного.

— Тепер! — прошепотіла Флора.

Юля ввійшла навшпиньках у темряві, поставила слоїк на змочену землю й відкрила його. Потім безшумно повернулася до дверей.

Тік, тік, тік. У темряві щось виходило зі слоїка.

Спалах, дуже далеко. Ми рахували без голосу, самими губами, до десяти слонів. Бррмм.

Десять: останнє, що годилося.

При наступному спалаху ми це побачили:

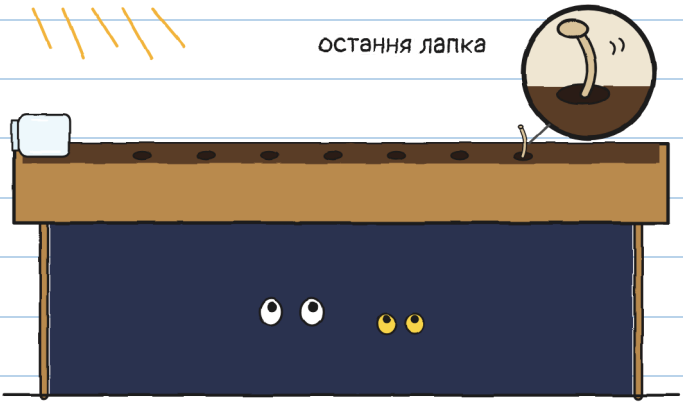

Слоїк був порожній. У землі було сім дірочок, і з останньої ще визирала лапка.

Потім якийсь час нічого. Лише ми в темряві, що дивилися на грядку землі.

І тоді запалилася перша.

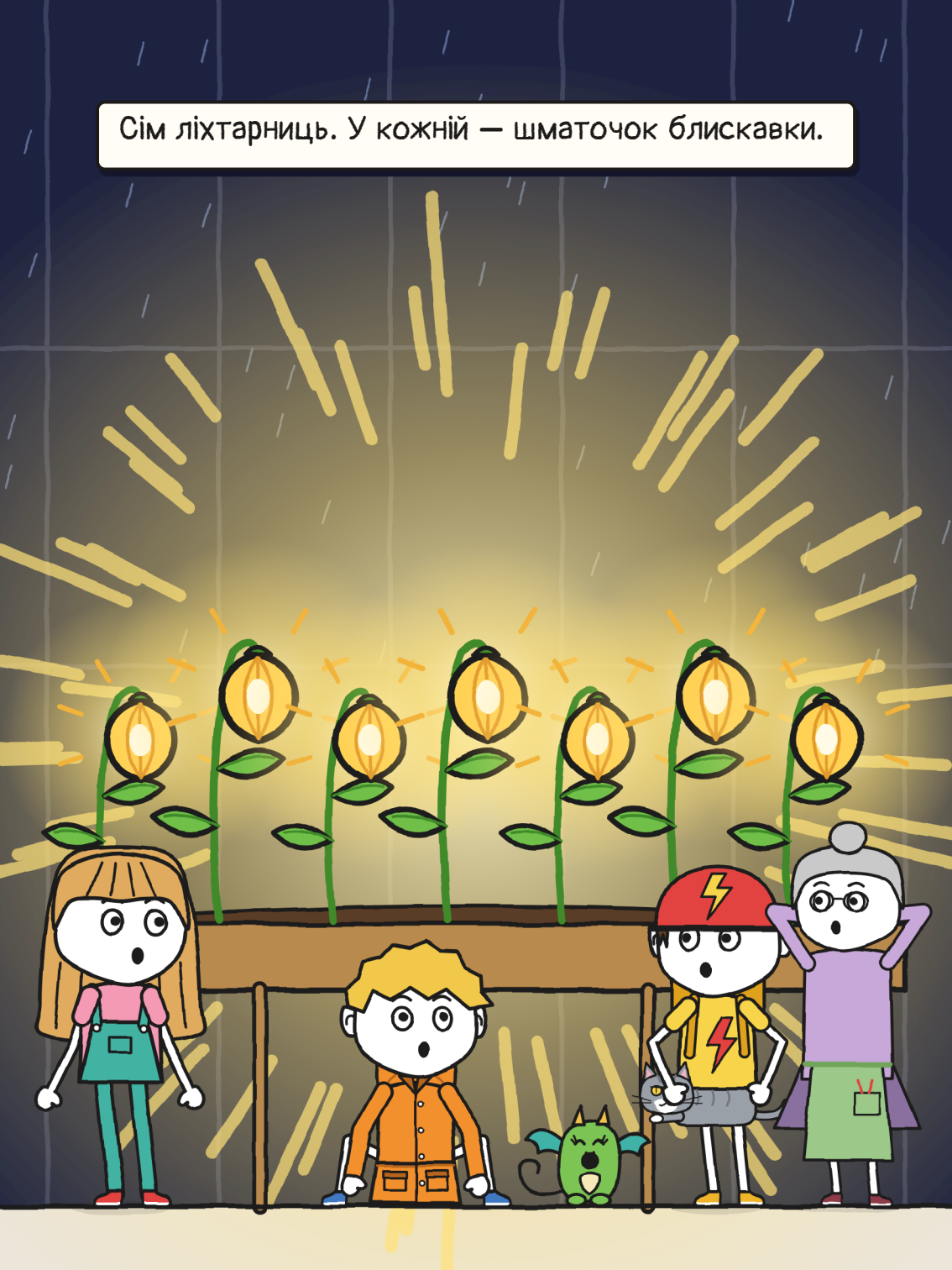
Сім ліхтарниць. У кожній — шматочок блискавки.

Крихта не гикала. Вона дивилася на ліхтарниці з відкритою пащею, так само, як я, і я зрозумів, що вона вже копіює не мій страх. Вона копіювала оце.

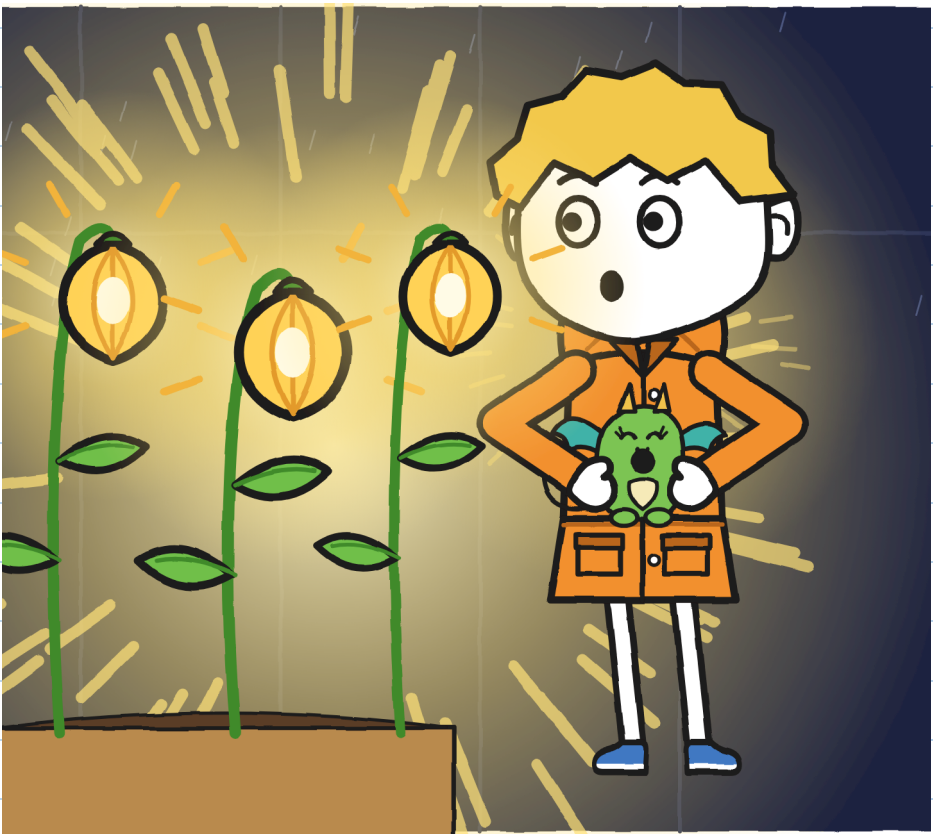

Флора довго нічого не казала. Потім повільно торкнулася однієї з ліхтарниць кінчиком пальця — так, як торкаються того, на що довго чекали.

— Ось такою була набережна, — сказала вона.

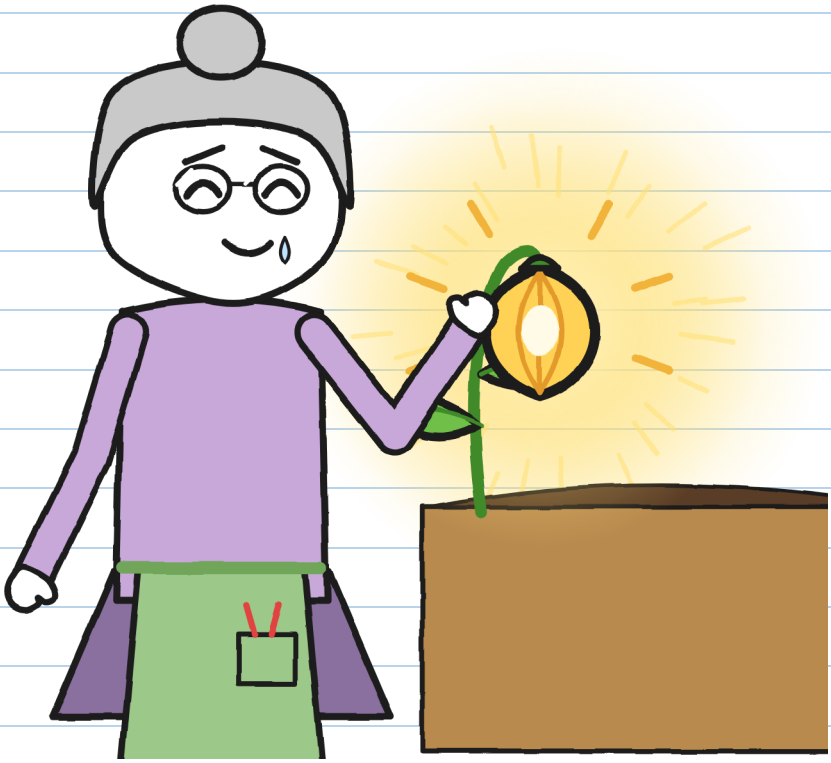

Я теж торкнувся однієї. Крихта теж. Вона була тепла, як камінь на сонці.

Флора зупинила дощ, повернувши корбу, і дістала ручку, щоб підписати.

Нарешті.

Юля зупинила її двома пальцями.

— Ще ні.

Вона дивилася на сім ліхтарниць.

— Бракує восьмої. Це я відкрила слоїк завчасно. Ми мусимо її знайти.

Потім вона пішла на кухню, відлипила етикетку від коробки й сховала її до кишені комбінезона.

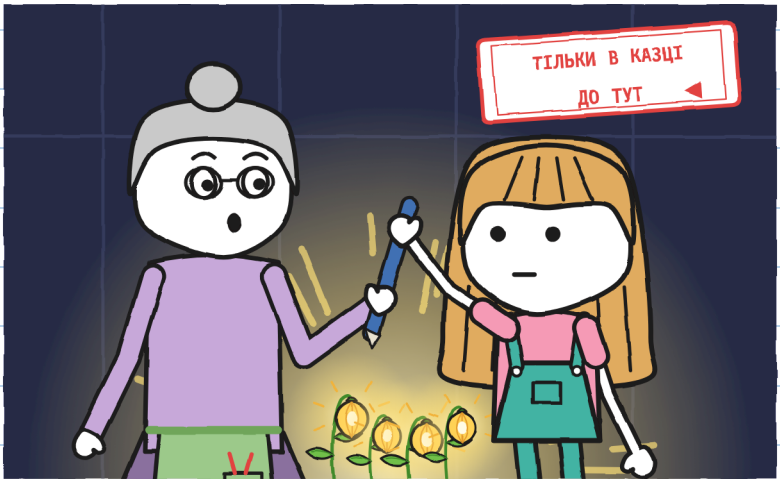

Доставляти — то доставляти повністю. —Ю.

Ми всі повернулися на кухню.

— Двір ще зачинений, — сказала Флора. — Поки не виходимо.

Ми чекали, доки в Юлі не закінчилися спалахи для рахунку, а потім ще пів години, відлічені від останнього грому. Дощ уже не йшов. Гроза пішла.

А восьма була там, надворі, десь у темряві. Якщо вона не встигла знайти землю, то знову спить: ще один камінь. А без підпису Флори на світанку посилка No 2 полетить назад на свою полицю.

— Ходімо її шукати, — сказала Юля.

Флора подивилася в ніч. Потім тричі стукнула в мур двору — стіну Дому драконів, як казала Віра.

— Цього разу, — сказала вона, — ви підете не самі.

РОЗДІЛ 6

Восьма

Ми вийшли з Флорою та Вірою, з ліхтарем і велосипедом. Юля несла порожній слоїк, а етикетка лежала в неї в кишені комбінезона; я ніс Крихту всередині дощовика. Вона визирала головою там, де в мене підборіддя.

Ми шукали у дворі, на стежці, край каналу.

Нічого. Якщо восьма заснула, вона могла бути будь-яким із тих мокрих каменів.

Ліхтар вихоплював відблиски з мокрого каміння. Їх було так багато, що важко було щось розгледіти. Тоді я подумав: щойно виросла ліхтарниця світилася б слабко. Ми шукали маленький вогник, а в нас горіли три світла — і вони його з'їдали.

— Зачекайте. Погасіть усе.

Тоньо зупинив велосипед, Віра приглушила полум'я ліхтаря, а Флора вимкнула ліхтарик.

Ми завмерли. У темряві, в кінці набережної, з'явився маленький вогник.

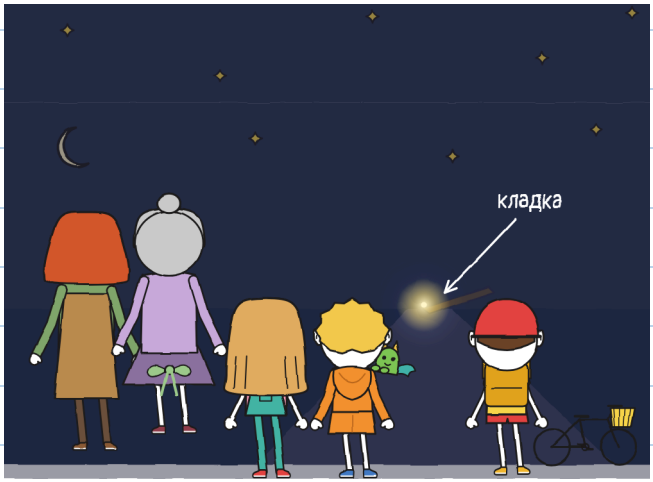

Біля самої кладки.

Гадаю, дощ скотив восьму стежкою до набережної, і вона застрягла в щілині між двома каменями, з пальцем мокрої землі, саме там, де починається кладка. Там вона й посадила себе сама. Здалеку — маленький вогник. Зблизька — вона освітлювала все довкола.

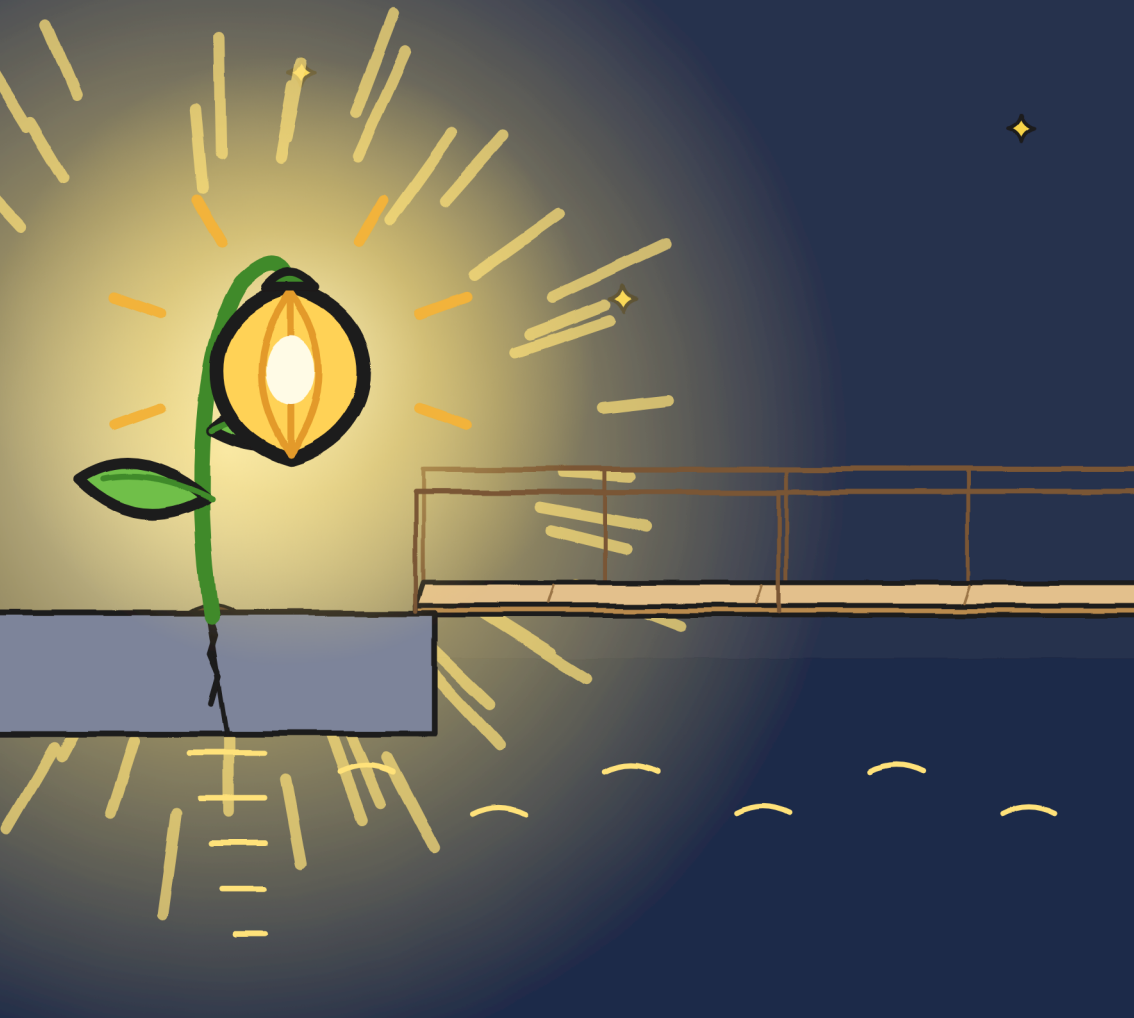

Юля довго дивилася на кладку. При світлі вона здавалася іншою: коротшою, ширшою, більше дерев'яною, ніж водяною.

Вона поставила ногу на кладку. Лише одну. Потім прибрала.

Здалеку мені вже не страшно. Зблизька — теж майже ні. —Ю.

— Ця залишиться тут, — сказала Флора. — Вона сама обрала місце.

Юля віддала їй етикетку й свій зелений маркер, бо ми вже знали, яке чорнило не стирається. Флора розписалася просто там, при світлі восьмої, і повернула маркер.

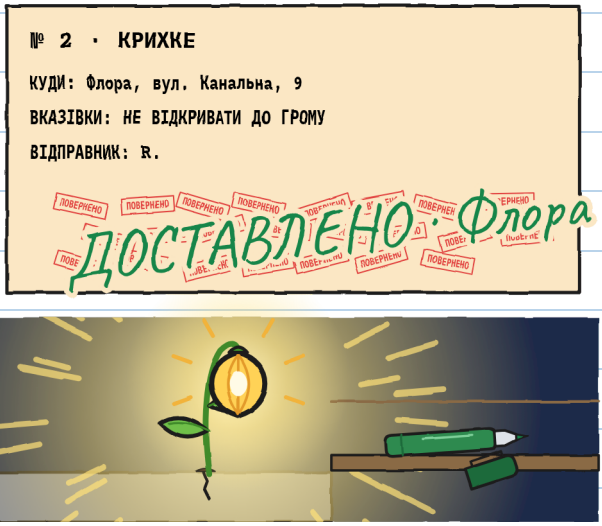

Коли ми прощалися біля її дверей, Флора дала мені свій друшляк:

— Залиш собі. На наступну грозу. І скажи Марі, що давно пора.

Віра залишила Крихту в її гнізді й повезла нас до крамниці у своєму фургоні, з велосипедом Тоньо ззаду, через міст на шосе: вночі Великий міст розводять, щоб пропустити кораблі. Вона висадила нас біля дверей крамниці й повернулася до своїх драконів.

У крамниці було темно. Мари за прилавком не було.

Вона була під ним.

— Уже минуло? — запитала Мара.

— Давно, — сказала Юля.

Ковдра, навушники й ківшик замість каски. Двадцять три доставки, жодної під час грози.

Тепер я зрозумів ті «справи, які в неї тут».
Я передав їй слова Флори. Мара насунула ківшик аж до брів.

— Я теж боюся громів, — сказав я їй.
Мара підняла ковдру, нічого не кажучи.

Я заліз під прилавок до неї. Ми помістилися.

Мара поставила для Тоньо коробку для доставки догори дном біля табуретів.

— Твоє місце. Поки що, — сказала вона.

Тоньо сів і маркером Юлі дописав до дрібного шрифту на рюкзаку два слова: «і котів».

Тепер дрібний шрифт каже правду. —Ю.

Я виправив свій план. Для громів:

1. Рахувати слонів.
2. З кимось.
3. Якщо гикну, нічого страшного.

І не казати, що ти мисливець за чимось. —Ю.

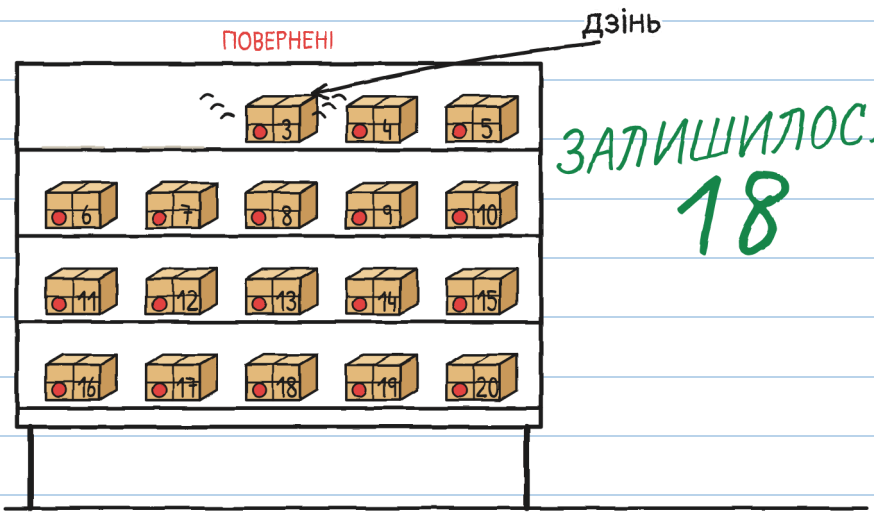

Тієї ночі, перш ніж піти додому, одна з повернених посилок задзвеніла: дзінь. Як дзвіночок. Це була No 3.

На етикетці було написано:

№ 3

ДЛЯ ТОНЬЧИКА

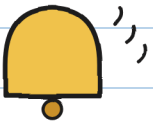

Тоньо став такого кольору, як його каска.

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 3

(скоро)

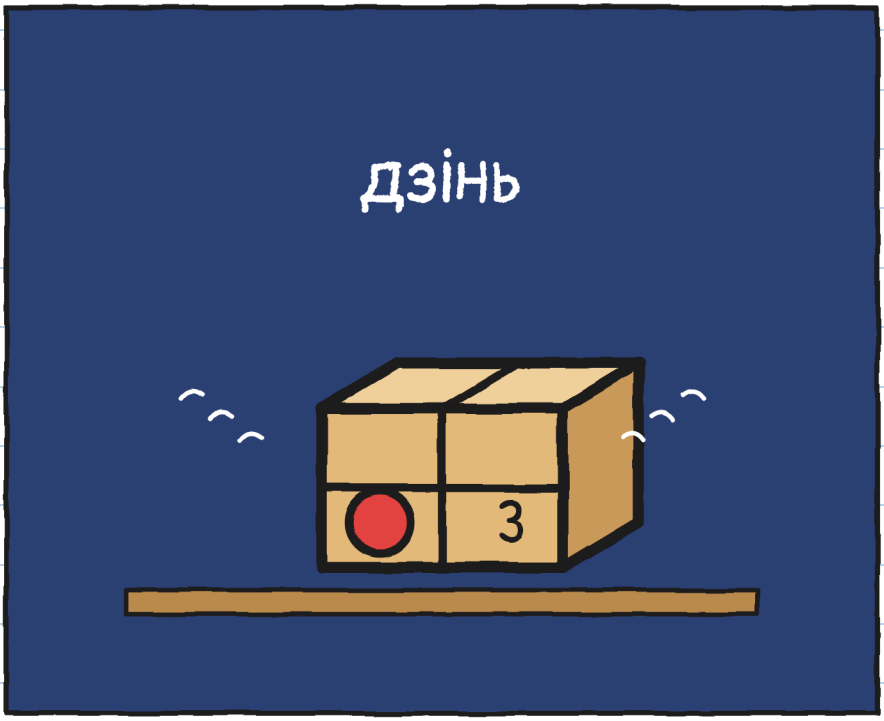

Хто надсилає посилки Тоньо? —Ю.

РАЙОН (версія 2)

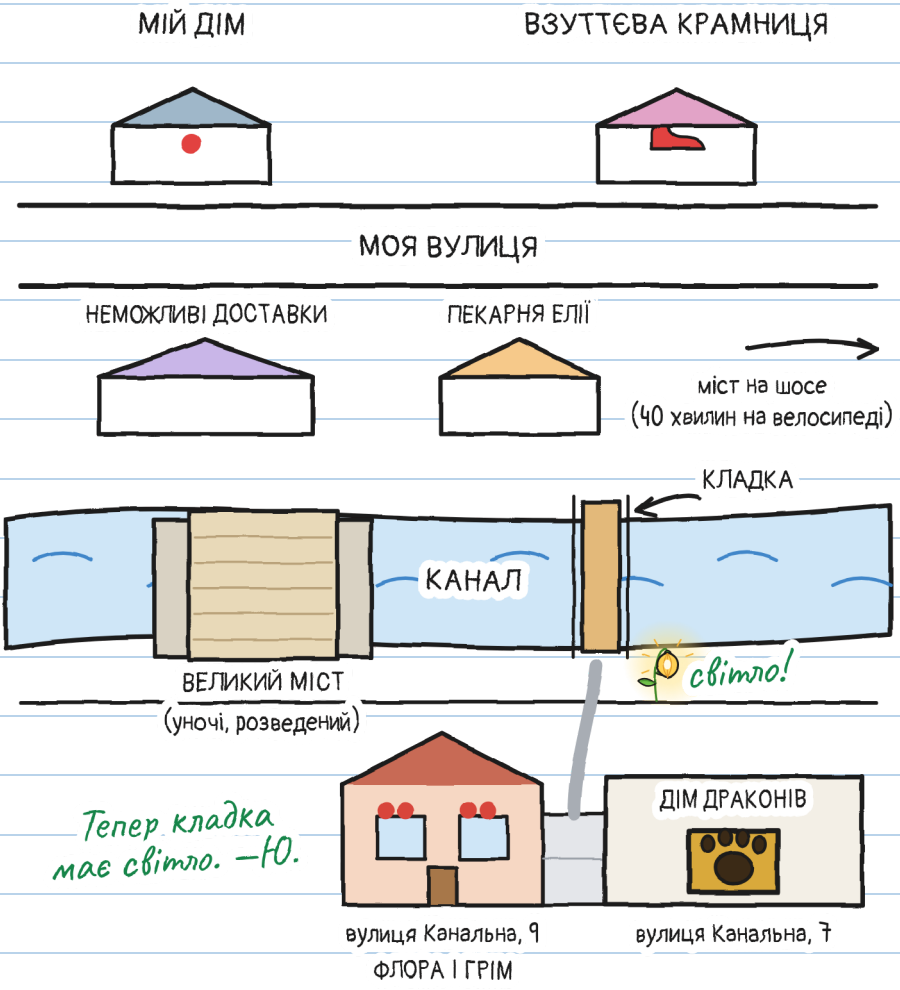

У мене є картка на R. Перші два сліди — із зошита 1.
Нові я записав:

ЩО МИ ЗНАЄМО ПРО R.

R.

1. Має дуже поганий почерк (Мара).
2. Віра збліднла, прочитавши ініціал.
3. Давно висаджували ліхтарниці разом із Флорою.
4. Запізнюється, але виконує.
5. Зачаровані шибки Флори — теж від R.

6. Імені ніхто не називає. Це теж слід. —Ю.

А ти? Хто, на твою думку, R.?

Я думаю, що R. — це...

ОДНА ІСТОРІЯ, ШІСТЬ РОЗМІРІВ

Є шість розмірів, від 3 до 16 років, і понад 20 мов. XXS, XS, S, M і L мають однакові сторінки й однакові малюнки. XL — це роман. Змінюється лише те, як розповідається.

РОЗМІР XXS · PRE-A1
ЮЛЯ ЛОВИТЬ СЬОМУ НАСІНИНУ.

РОЗМІР XS · A1
На підлозі лишилася одна насінина. Юля її піймала. Сім.

РОЗМІР S · A2
Ще спалах: на підлозі лишилася тільки одна насінина. Юля її піймала. Сім.

РОЗМІР M · B1
При наступному спалаху лишилася тільки одна насінина, і Юля її піймала. Сім.

РОЗМІР L · B2
Коли знову спалахнула блискавка, на підлозі лишилася одна-єдина насінина, і Юля її піймала. Сім.

РОЗМІР XL · B2-C1
Ілюстрований роман · 13+

Рівні за ЗЄР орієнтовні.

Кожен у своєму розмірі. Та сама гроза. —Ю.

ДЛЯ РОДИН І ВЧИТЕЛІВ

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com

СПРАВЖНЯ ГРОЗА: ЩО РОБИТИ

1. Якщо чуєш грім, навіть далекий, зайди в дім: блискавка вже може дістатися до тебе.
2. Усередині, з дорослим, подалі від вікон, дверей і скла. Жодних теплиць, мостів, дерев і води.
3. Не виходь, доки не мине пів години після останнього грому.
4. Рахунок слонів допомагає зрозуміти, чи блискавка вдарила близько, чи далеко, і заспокоїтися. Він не підказує, коли виходити.

РАХУЙ СВОЮ ГРОЗУ

Із дому: рахуй слонів між спалахом і громом.

Спалах	Слони	Кілометри (1 на 3, приблизно)	Ця блискавка: ближче чи далі?
1	15	5	–
2	9	3	ближче